

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31.10.1994, sp. zn. 4 To 693/94, ECLI:CZ:KSCB:1994:4.TO.693.1994.1

Číslo: 19/1995

Právní věta: V případě trestného činu spáchaného zaviněným způsobem dopravní nehody v silničním provozu lze za jiné potřebné opatření k náhradě škody podle § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. považovat také oznámení dopravní nehody jako pojistné události příslušné pojišťovně a poskytnutí další potřebné součinnosti. Skutečnost, že se pachatel dopustil trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 tr. zák. proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona (§ 224 odst. 2 tr. zák.), nevylučuje sama o sobě podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 tr. ř. stejně jako skutečnost, že by v posuzovaném případě připadalo v úvahu uložení trestu zákazu činnosti podle § 49 tr. zák. záležitího v zákazu řízení motorových vozidel.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 31.10.1994

Spisová značka: 4 To 693/94

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zastavení trestního stíhání podmíněné

Předpisy: 140/1961 Sb. § 49
141/1961 Sb. § 307 odst. 1 písm. b
§ 224 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19/1995 sb. rozh.

V případě trestného činu spáchaného zaviněným způsobem dopravní nehody v silničním provozu lze za jiné potřebné opatření k náhradě škody podle § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. považovat také oznámení dopravní nehody jako pojistné události příslušné pojišťovně a poskytnutí další potřebné součinnosti.

Skutečnost, že se pachatel dopustil trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 tr. zák. proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona (§ 224 odst. 2 tr. zák.), nevylučuje sama o sobě podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 tr. ř. stejně jako skutečnost, že by v posuzovaném případě připadalo v úvahu uložení trestu zákazu činnosti podle § 49 tr. zák. záležitího v zákazu řízení motorových vozidel.

(Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 1994 sp. zn. [4 To 693/94](#))

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl stížnost okresního státního zástupce ve Strakoniciích proti usnesení Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne

12. 9. 1994 sp. zn 1 T 253/94.

Z odůvodnění:

Napadeným rozhodnutím okresní soud podle § 307 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. podmíněně zastavil trestní stíhání obviněného J. P. pro skutek, který spáchal tím, že dne 5. 5. 1994 v 05.35 hod. v Blatné, okr. Strakonice, při řízení nákladního automobilu AVIE, SPZ ST 56-53, ve vedlejší silnici ve směru od Paštík v rozporu s ustanovením § 20 odst. 1 vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nedal přednost v jízdě po hlavní silnici příjíždějící cyklistce M. L., která při následné srážce utrpěla pohmoždění lebky, krvácení ze zvukovodu vlevo, otřes mozku a tržně zhmožděnou ránu hlavy s pracovní neschopností trvající nejméně do 21. 6. 1994, čímž měl spáchat trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. Podle § 307 odst. 2 tr. ř. stanovil okresní soud zkušební dobu na 18 měsíců.

Proti tomuto rozhodnutí podal včas stížnost okresní státní zástupce ve Strakoniciích. Podle jeho názoru okresní soud zlehčuje až bagatelizuje jednání obviněného, když přitom šlo o porušení důležité povinnosti. Není dále splněna podmínka ustanovení § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř., o náhradě škody, za kterou nelze považovat pouhé oznámení příslušné události ze strany obviněného České pojišťovně. Nelze ani přehlížet, že u obviněného přichází v úvahu uložení trestu zákazu činnosti. Krajský soud by proto měl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z podnětu této stížnosti přezkoumal krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. napadené rozhodnutí i řízení jemu předcházející a dospěl k těmto závěrům:

V řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, k vadám nedošlo. V přípravném řízení byly opatřeny důkazy potřebné k náležitému posouzení a rozhodnutí věci. Okresní soud pak nepochybil, pokud provedl veřejné zasedání k tomu, aby mohl rozhodnout ve smyslu § 307 tr. ř.

Krajský soud dále neshledal vady ani v rozhodnutí samém.

Podle § 307 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. v řízení o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje 5 let, může se souhlasem obviněného soud a v přípravném řízení státní zástupce podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže se obviněný k trestnému činu doznal a nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradu uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, a vzhledem k osobě pachatele, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a okolnostem případu, lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující.

Trestný čin podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. je takovým trestným činem, který předpokládá citované ustanovení. Obžalovaný se k trestnému činu doznal a před soudem výslovně prohlásil, že s podmíněným zastavením trestního stíhání souhlasí. Dále je třeba zdůraznit, že obžalovaný je pachatelem soudně netrestaným, nezávadně hodnoceným z místa bydliště a vysoce kladně hodnoceným ze zaměstnání. Požívá tedy výtečné pověsti. Příčinou dopravní nehody bylo jeho ojedinělé selhání, kdy sice vozidlo před křižovatkou zastavil, zřetelně hodlal dostat svým povinností řidiče a respektovat příkaz dopravní značky, sledoval situaci na hlavní silnici (několika cyklistům dal dokonce přednost v jízdě), pak však v důsledku přehlédnutí vjel na hlavní silnici, střetl se s poškozenou cyklistkou a způsobil jí shora uvedené zranění. Toto zranění bylo jistě závažnější a

pro poškozenou citelné, nelze však mít za to, že by samo o sobě mělo vylučovat aplikaci citovaného procesního ustanovení.

Při vyváženém hodnocení rozvedených okolností případu bylo možno nejen po formální, nýbrž i po materiální stránce považovat rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání za dostačující.

Nemůže obstát argumentace podané stížnosti o zlehčování až bagatelizování jednání obžalovaného okresním soudem. Naopak, okresní soud ve svém rozhodnutí výstižně charakterizoval způsob, jakým si obžalovaný skutečně počínal. Fakt, že obžalovaný měl porušit důležitou povinnost, přitom sám o sobě nemá za následek nemožnost aplikace ustanovení § 307 tr. ř. S takovou situací zákonodárce počítal, vždyť trestný čin podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. (tedy spáchaný porušením důležité povinnosti) je s ohledem na sazbu trestu odnětí svobody, kterou je sankcionován, ještě tím trestným činem, na nějž se případná aplikace § 307 tr. ř. také vztahuje. Stejně tak nemůže být překážkou takového postupu samotná skutečnost, že v této věci by připadalo v úvahu uložení trestu zákazu činnosti záležíciho v zákazu řízení motorových vozidel podle § 49 tr. zák. Z povahy věci vyplývá, že v každém případě podmíněného zastavení připadá v úvahu uložení nějakého trestu. Jinak by nešlo o rozhodnutí o trestném činu. Přesto zákon podmíněné zastavení umožňuje, pokud soud shledá, že je ve smyslu § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. takové rozhodnutí postačující. V tomto případě byl řidičský průkaz obviněnému zadržen orgány České policie podle § 15 odst. 1 zákona č. 87/1964 Sb. (bylo možno důvodně očekávat uložení zákazu řízení motorových vozidel). Podle ustanovení § 15 odst. 3 citovaného zákona státní zástupce souhlasil s tím, že řidičský průkaz nebude vrácen před konečným rozhodnutím. V tomto smyslu pak rozhodl okresní dopravní inspektorát. Podle uvedeného ustanovení proto bude možno vrátit obviněnému řidičský průkaz před konečným rozhodnutím, což je až rozhodnutí učiněné podle § 308 odst. 1 tr. ř., popř. stav zakládající fikci takového rozhodnutí podle § 308 odst. 2 tr. ř., jen se souhlasem soudu. I k těmto skutečnostem bylo nutno při rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání z hlediska jeho dostatečnosti ve smyslu § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. přihlížet.

Neobstojí ani argumentace, že oznámení pojistné události České pojišťovně není splněním podmínky ustanovení § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. Toto ustanovení vymezuje tři možnosti, jimiž může obžalovaný řešit otázku náhrady škody. Budto přímo škodu nahradí, nebo s poškozeným o náhradě uzavře dohodu anebo (a to je významné právě v tomto případě) může učinit jiná potřebná opatření k její náhradě.

Oznámení pojistné události, která je předmětem trestního řízení, pojišťovacímu ústavu musí být považováno právě za takové potřebné opatření, jež přímo a bezprostředně směřuje k tomu, aby poškozený byl ve svých nárocích uspokojen. V daném případě je odškodnění poškozené založeno právě na institutu zákonného pojištění za škodu způsobenou provozem motorových vozidel, které při splnění zákonných podmínek automaticky nastupuje v případě dopravní nehody. V té souvislosti je na místě se ještě zmínit o zprávě České pojišťovny, a. s., pobočka Tábor, agentura Strakonice, ze dne 9. 8. 1994, v níž se výslovně uvádí, že dopravní nehoda řidiče J. P. s cyklistkou M. L. je na citované agentuře evidována a tato pojistná událost bude po doložení dokladů likvidována. Takovou zprávu je třeba interpretovat v tom smyslu, že poškozené bude vyplacena náhrada škody, jakmile specifikuje svůj nárok a patřičně jej doloží.

Lze ještě dodat, že z hlediska adhezního řízení by tak jako tak nemohla poškozená žádat náhradu škody na obžalovaném, neboť ten nehodu způsobil při plnění pracovních povinností a v takovém případě za škodu odpovídá jeho zaměstnavatel ve smyslu ustanovení § 420 odst. 2 občanského zákoníku. Tomu obžalovaný dopravní nehodu neprodleně oznámil a za organizaci s poškozenou jednal pověřený pracovník. I tím byla formální podmínka řešící otázku náhrady škody z hlediska § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. splněna. Pro vztahy mezi obžalovaným a jeho zaměstnavatelem z hlediska náhrady škody pak platí ustanovení § 172 a násl. zákoníku práce.